

nyával a Csoda. Igaz, a harmóniateremtés útján sokszor sebeket is kaphatunk és kiszolgáltatottá válunk. De próbálkozzunk magunkhoz kezesíteni a környező világot. És aki élni óhajt tisztán, kitakart arccal, szorongás és félelem nélkül házában és honában, a szépség görcsöket oldó bűvöletében, igen, annak kicsit költőnek kell lennie! Így lesznek nagyobbak megmaradásunk esélyei.

De milyen legyen az a költő, aki bennünk lakik? — kérdezem

A költészet napján szeretném ideidézni egy nemrég megrendezett országos irodalmi verseny kapcsán a díjkiosztó gálán Baranyi Ferenc Kossuth-díjas költőnek, a zsűri elnökének elhangzott szavait a kortárs írókról, költőkről: „Manapság félek a versektől. Agresszívek, nagyképűek, sértőek, fityiszt-mutatók. Felbosszantanak vagy megaláznak, ahelyett, hogy elrendeznék bennem a világot.

Az volna a dolguk, hogy legemberibb indulataim cinkostársaiul szegődjenek, hogy magabiztosabbá tegyék a humánium mind félszegebb moccanásait a lelkemben. De tovább megyek.

Nos, manapság inkább a novelláktól félek.

Most inkább azok bosszantanak fel és meg is aláznak sokszor trágárságukkal, cinizmusukkal, töltés nélküliségükkel, a szinte már kihívó ürességükkel. Növelik lelkem sivárságát, ahelyett, hogy hadat üzennének neki.”

Végezetül, kívánom mindnyájunknak, hogy ne csak ezen a napon találjunk rá a gyönyörű versekre, legyen időnk erre máskor is, és szoktassuk erre gyermekeinket is, mert azalatt, míg verset olvasunk, hallgatunk, egy pillanatra minden más megáll... Illik talán, hogy József Attila születésnapját éppen róla és a költőkről szóló versekkel ünnepeljük.

József Attila

Ars poetica

Költő vagyok — mit érdekelne
engem a költészet maga?
Nem volna szép, ha égre kelne
az éji folyó csillaga.

Az idő lassan elszivárog,
nem lógok a mesék tején,
hörpintek valódi világot,
habzó éggel a tetején.

Szép a forrás — fürödni abban!
A nyugalom, a remegés

egymást öleli s kél a habban
kecsesen okos csevegés.

Más költők — mi gondom ezekkel?
Mocskolván magukat szegyig,
koholt képekkel és szeszekkel
mímeljén mámort mindegyik.

Én túllépek e mai kocsmán,
az értelemig és tovább!
Szabad ésszel nem adom ocsmány
módon a szolga ostobát.

Ehess, ihass, ölelhess, alhass!
A mindenséggel mérd magad!
Sziszegve se szolgállok aljas,
nyomorító hatalmakat.

Nincs alku — én hadd legyek boldog!
Másként akárki meggyaláz
s megjelölnek pirosuló foltok,
elissza nedveim a láz.

Én nem fogom be pörös számat.
A tudásnak teszek panaszt.
Rám tekint, pártfogón, e század:
rám gondol, szántván, a paraszt;

engem sejdít a munkás teste
két merev mozdulat között;
rám vár a mozi előtt este
suhanc, a rosszul öltözött.

S hol táborokba gyűlt bitangok
verseim rendjét üldözik,
fölindulnak testvéri tankok
szertedübögni rímeit.

Én mondom: Még nem nagy az ember.
De képzeli, hát szertelen.
Kísérje két szülője szemmel:
a szellem és a szerelem!

1937. február-március

Csatáné Bartha Irénke *Köszöntő a Magyar Költészet Napján*. „*A Líra a szellem zenéje*” című írásából a Baranyi Ferenc Kossuth-díjas költő idézete ihelette új rovatunk, az *Erdélyi préri* elindítását. Baranyi kortárs penna-forgatóinkról szóló mellbevágó idézete hadd álljon örök mottóként és óriási felkiáltójelként e rovat kapujában:

„Manapság félek a versektől. Agresszívek, nagyképűek, sértőek, fityisztmutatók. Felbosszantanak vagy megaláznak, ahelyett, hogy elrendeznék bennem a világot.

Az volna a dolguk, hogy legemberibb indulataim cinkostársaiul szegődjenek, hogy magabiztosabbá tegyék a humánium mind félszegebb moccnásait a lelkemben. De tovább megyek.

Nos, manapság inkább a novelláktól félek.

Most inkább azok bosszantanak fel és meg is aláznak sokszor trágárságukkal, cinizmusukkal, töltés nélküliségükkel, a szinte már kihívó ürességükkel. Növelik lelkem sivárságát, ahelyett, hogy hadat üzennének neki.”

Első példaként hadd közöljük a folyóiratunkban korábban elindított Székely Útkereső Antológia válogatásába be nem illő *Székely Útkeresőben* 1999-ben megjelent kritikát, a fenti mottó első negatív példáját az erdélyi kortárs költészetből.

Széki Barnabás

Simon Attila szégyenkönyve

Simon Attila: Átila.

Pallas-Akadémia Könyvkiadó,
Csíkszereda, 1997.

Nem a spanyol viaszt találom fel akkor, amikor kénytelen vagyok leírni a sajnálatos közhelyet: a romániai magyar költészet igencsak mostohagyermek a — ma sem tudni merre tartó — átmeneti időszaknak. Nos, úgy tűnik, eme „dicső korszaknak” megvan a magát „magyar versírónak nevező ifjú nemzedéke”, amelynek egyes díszpéldányai ekként vélekednek: ha egyszer *átmenet* van, akkor ahhoz *átmeneti versikék* dukálnak! De ahogy az átmenet magamutogató csalóganysai ezt elképzelik — mi több, „zsenialitásukat” drága papírra nyomtatva próbálják ránktukmálni —, attól gyomorrontást is kaphat az olvasó. (...) Talán ezért is
